

konstitutionel Henseende betænkelig Sag, da Tilladelsen jo her kun gjalder en saadan Udgang til at gjøre Forandringer i Lovens Bestemmelser ved Anordning, som Loven selv tillader, og indenfor de Grændser, som Loven selv bestemmer. Derfor synes jeg ikke, at det er Noget, der kan have nogen som helst Fare eller kommer i Strid med noget Princip, og det er jo Noget, der heller ikke er uden Exempler. Der findes jo ikke saa faa Lovbestemmelser, der tillade det. En anden Sag er, hvis man overhoved vil gaa den Vej, som den ærede Taler antydede, og styde alle den Slags Ting ud af Loven og overlade dem til Administrationen, det kan jeg, som sagt, ikke have Noget imod; men det forekommer mig dog, at det er en Fremgangsmaade, som man ikke bør bestemme sig til, fordi man jo altid helst selv vil have Indflydelse paa de Anliggender Afgjørelse, der foreligger, og faae den fastslaaet i Loven, idetmindst som Udgangspunkt. Hvad angaar Spørgsmaalet om Grændsen mellem § 1 og § 17, da drog den første ærede Taler i Lovl. om den var dragen ganske korrekt, om der ikke var flere af de Stoffer, der stode i § 17, som burde staa i § 1. Dertil skal jeg kun bemærke, at jeg tiltro mig ikke tilstrækkelig Sagkundskab til at have nogen begrundet Mening derom; men jeg har naturligvis taget imod det, som det var givet mig af Kommissionen og de andre Sagkyndige, der have haft dermed at gjøre. At de i § 1 og § 17 omtalte Gjenstande skulle betegnes som giftige, synes jeg ikke, der kan være nogen Betænkelighed ved, thi det er jo en Betragtningssmaade, der ikke vil kunne holde Stik eller kunne gennemføres, at man ikke skulde gjøre Befolkningen bekendt med, at det eller det er giftigt eller farligt, for at den kan tage sig iagt derved, fordi det kunde tænkes, at en eller anden fletfindet Person derved kunde faae sin Opmærksomhed henledt paa, at de og de Ting kunne bruges til at gjøre Skade med. Det maa jo være Hovedsagen at gjøre Befolkningen i dens Velhed eller dog dem, der komme i Berøring dermed, bekendte med, at Gjenstandene ere farlige. At saa En eller Anden kan benytte sig af disse Oplysninger paa ulovlig Maade, synes jeg, er en af de Ulemper, som man ikke kan undgaa i Livet. Hvad forresten de detaillerede Forsigtighedsregler angaar, som § 17 foreskriver, skal jeg ikke her videre indlade mig derpaa; hvis der muligen kunde være Et eller Andet deri, som er mindre hensigtsmæssigt, hører det jo til den Slags mere underordnede Spørgsmaal, som man vel nok vil kunne blive enig om. Jeg kan i det Hele taget dele den Mening, som er bleven fremfat af et Par af de ærede Talere, at de fleste af de Spørgsmaal, som denne Lov giver Anledning til, ere af en saadan særlig Besskaffenhed, at de ikke egne sig til Drøftelse i en stor Forsamling, men mere egne sig til at behandles i et Udvalg,

og jeg skal derfor, idet jeg nu tror at have berørt ialtsald endel af de spredte Bemærkninger, der ere fremkomne mod Lovforslaget indskrænke mig til, hvad jeg her har fremsført.

Buff: Det er kun for at gjøre en ganske kort Bemærkning, jeg har tilladt mig at bede om Ordet; thi jeg tror, at det er fuldstændig rigtigt, hvad det ærede Medlem for Søstjebing (Stürup) har udtalt, at ved Behandlingen af denne Sag ere de Fleste af os her i Salen ikke Sagkyndige nok, og at der maatte i Udvalg var bedre Leilighed til at komme efter, hvad der burde gjøres og ikke gjøres paa dette Omraade. Af denne Grund skal jeg ikke komme dybt ind paa Enkelthederne af Lovforslaget. Men der er dog et Punkt, hvor dette Lovforslag streifer ind paa et Omraade, hvortil jeg og andre Landboere dog have en lille Smule Kjendskab, og hvori vi ere en lille Smule interesserede. Det er ligeoverfor Spørgsmaalet om Kreaturvaff. Jeg tror ikke, der er den allermindste Grund til at gjøre saa mange Ophævelser og til at lovbinde os saa stærkt, som Lovforslaget i saa Henseende vil. Hvorledes gaar det til hermed under de nuværende Forhold paa Landet? Vi høre næsten aldrig, at der sker en eneste Ulykke ved Brugen af Arsenik. Forholdet er nu det, at vi Landboere, efter de Erfaringer, vi have gjort, altfor godt vide, at der Intet er, der er bedre stikket til at lægge Utpi øde paa Kreaturer og i det Hele taget til at gaane Kreaturerne, end at vaske dem med Arsenik, og som Hølge deraf bruge de Allersleste dette Middell. Vi vide saa godt, hvorledes vi skulle behandle det; jeg har saaledes, lige fra jeg var 14 Aar til Dato, været med til at anvende det, til at behandle Arsenik, idet jeg haade har kjøbt og kogt det osv., men jeg har aldrig nogen sinde hørt den hjemme i mit Hus eller noget som helst andet Sted set, at der er flydt nogen som helst Fare eller Ulempe af dette Forhold. Hvorfor skulle vi nu da særlig lovbinde saa strengt paa dette Omraade, naar der ikke kan paavises nogen Fare derved? Jeg skal være saa villig som Noget til at gjøre Indskrænkninger og ved Lovbud lægge Baand paa Befolkningen, naar jeg erfarer, at det er nødvendigt i det Almene Interesse; men jeg kan virkelig ikke indse, at der paa dette Omraade skulde være nogen særlig Grund til at lovbinde den stærkere, end den er nu. Det er jo gaaet saaledes til før, at vi enten ved Dyrslager eller ved Andre have indkjøbt den Arsenik, vi skulde bruge, idet vi blot sagde, hvor mange Kreaturer den skulde bruges til, derpaa tilberedte vi den selv, og saaledes gif Alt meget herlig. Jeg kan nu ikke se, at der er Grund til at komme ind paa strengere Bestemmelser. Jeg ser af Lovforslaget, at der foruden Dyrslager ogsaa af Ministeriet kan gives Andre Tilladelse til at foretage Kreaturvaff. Jeg har ingen Erfaring fra den Egn, hvor jeg